

# РЕШЕНИЕ

№ 2361

гр. София, 11.04.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,**  
в публично заседание на 07.04.2022 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Владимир Николов**

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **149** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК, във връзка с чл. 121 - 126 от Закона за държавния служител /ЗДС/.

Образувано е по жалба на Р. Х. К., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес – С., [улица], Търговски дом, ет. 1, кант. 152, чрез адв. С. А., срещу Заповед № 446 / 21. 12. 2021 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, за прекратяване на служебното правоотношение.

В жалбата се излагат твърдения относно незаконосъобразността на заповедта. Посочва се, че заповедта е немотивирана, необоснована и незаконъсообразна, тъй като не съдържа място и дата на съставянето. Твърди, че не е посочено името и длъжността на връчителя. Сочи, че не му е връчено предизвестие за прекратяване на служебното правоотношение. Моли, съдът да постанови решение, с което да се отмени оспорената заповед. Претендира разносните по делото съобразно представен списък.

Ответникът – изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ /И./, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Оспорената заповед е връчена на 22. 12. 2021 г., а жалбата е входирана на 04. 01. 2022

г., поради което същата е подадена в срок от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Р. Х. К., е заемал длъжността „главен инспектор” в Областен отдел „Автомобилна администрация“ - С. към Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – С. в И., видно от приложената (стр. 40) заповед № 235 / 29. 01. 2020 г. на изпълнителния директор на И..

С оспорената в настоящото производство Заповед № 446 / 21. 12. 2021 г. на изпълнителния директор на И., е прекратено служебното му правоотношение, считано от 29. 12. 2021 г., на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, във връзка с придобито и упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст преди възникване на служебното правоотношение. Посочено е, че на лицето следва да се изплати обезщетение на основание чл. 61 от ЗДС – 20 неизползване платен годишен отпуски и на основание чл. 106, ал. 4 от ЗДС – 1 месечна основна заплата.

При тези доказателства по делото, настоящият състав прави следните правни изводи:

Оспорената заповед е издадена от компетентен - изпълнителния директор на Изпълнителна Агенция ”Автомобилна администрация” [населено място] – органа по назначаването, на когото изрично разпоредбата на чл. 7, т. 13 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция”Автомобилна администрация”, е предоставила правото да назначава и освобождава държавните служители в агенцията. Видно е, че Б. Р., който е подписал оспорената заповед е определен за изпълнителен директор на И. с Трудов договор № ТП-24 / 15. 08. 2018 г. – стр. 20.

Заповедта е издадена в предвидената писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила и на материалния закон.

Съгласно чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, по назначаването може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие, когато служебното правоотношение е възникнало след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, включително когато е упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а от Кодекса за социално осигуряване.

Видно от подаденото от Р. Х. К. заявление от 18. 08. 2015 г. и от приложената към него декларация (стр. 13) жалбоподателят е поискал да бъде назначен за държавен служител в И., като изрично е декларирал, че към тази дата е пенсионер, поради прослужени години по ЗМВР.

Със Заповед № 988 / 19. 08. 2015 г. на изпълнителния директор на И. е назначен Р. К. е назначен на длъжността главен инспектор в И..

С писмо изх. № 21-00-00-137 / 16. 12. 2021 г. изпълнителния директор на И. е поискал информация от НОИ за всички служители на агенцията упражнили право на пенсия.

С писмо изх. № 1046-40-3922#2 от 23.12. 2021 г. управителят на НОИ е изпратил списък на служителите, които са упражнили правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст към м. декември 2021 г. Между тях фигурира и Р. Х. К., ЕГН [ЕГН], който е упражнил право на пенсия от 17. 08. 2010 г. по чл. 69, ал. 2,3,6 от КСО.

В конкретния случай служебното правоотношение е прекратено във връзка с факта, че служителят е назначен на държавна служба, след като преди това е упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Видно от представената от жалбоподателя декларация при постъпването на служба (стр. 13), същият към момента на постъпването си на служба вече е пенсионер.

Нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, предвижда че органа по назначаване прекратява служебното правоотношение с едномесечно предизвестие, когато назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В конкретния случай, безспорно от писмото на НОИ се установява този факт на упражненото от К. право на пенсия още от 17. 08. 2010 г., поради което заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя е законосъобразна и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

В същото време, независимо, че не е спазено едномесечното предизвестие, разпоредбата на чл. 106, ал. 4 от ЗДС изрично предвижда, че при неспазване на срока на предизвестие от органа по назначаването на държавния служител се дължи обезщетение в размер на основната заплата за неспазения срок на предизвестиято.

Видно от оспорената заповед в нея изрично е посочено, че на държавния служител се дължи обезщетение на основание чл. 106, ал. 4 от ЗДС, в размер на 1 месечна основна заплата.

Видно от представената от ответника (стр. 32) рекапитулация, на Р. К. е изплатено обезщетение чл. 106, ал. 4 от ЗДС, в размер на 1500 лв.

Предвид изложеното, съдът намира, че обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, ще следва жалбоподателя, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, да заплати на ответника направените разноски, каквото искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е своевременно направено, като същото следва да е в размер определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лв. поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

## Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Х. К., срещу Заповед № 446 / 21. 12. 2021 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, за прекратяване на служебното правоотношение.

ОСЪЖДА Р. Х. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ – гр. С., [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: